

Папа Франциск в Египет

بابا السلام في مصر السلام
POPE OF PEACE IN EGYPT OF PEACEПриятел, посланик
на мира и поклонник

Три бяха основните поводи за кратката визита на папа Франциск в Египет: пастирски - да се срещне с малката католическа общност; икуменически - да укрепят отношенията с православните копти, и междурелигиозен диалог с мюсюлманския свят. Към тях може да се добави и четвърти повод - международната политическа обстановка, предвид мястото и ролята на Египет в региона на Близкия изток. Посещението бе по покана на египетския президент Абдел Фатах ал Сиси, на коптския патриарх Тавадрос II, на местните епископи и на уни-

верситета „Ал-Азхар“. Светият отец не го отмени въпреки атентата на Връбница в коптските черкви.

Египет е страна с 90-милионно население. Мнозинството са мюсюлмани сунити. Около 10 процента са православните копти, а католиците са съвсем малка общност от различни обреди: латински, арменски, маронитски, коптски и други.

Трябва специално да се подчертае участието на папата в международната мирна конференция, организирана

На стр. 2

Послание на папа Франциск
за 54-тия световен молитвен ден
за звания, 7 май 2017 г.Вдъхновени от Светия
Дух за мисията

Скъпи братя и сестри,

През последните години ние имахме повод да размишляваме върху два аспекта, които касаят християнското звание: поканата да „излезем от себе си“, за да започнем да слушаме гласа на Господ, и значението на църковната общност като привилегировано място, където се ражда, подхранва и изразява призивът на Бог.

Сега във връзка с 54-тия световен молитвен ден за звания бих искал да се спра върху мисионерското измерение на християнския призив. Този, който се остави да го привлече Божият глас и започне да следва Исус, много скоро открива у себе си непреодолимото желание да носи Благата вест на братята си чрез евангелизация и служба на милолюбивата любов. Всички християни са призвани да бъдат мисионери на Евангелието! Реално ученикът не получава дара на Божията любов за собствена утеха; той не е призван да слави себе си, нито пък да защитава интересите на някое предприятие; той просто е докоснат и преобразен от радостта да се чувства обичан от Бог и не може да запази това чувство само за себе си: „Радостта на Евангелието, която изпълва живота на общността на учениците, е мисионерска радост“ (Апостолическо насърчение Evangelii

gaudium, т. 21).

Следователно мисионерският ангажимент не е нещо, което можем да добавим към християнския живот като някакво допълнително украшение. Не, той се корени в сърцето на самата вяра. Връзката с Господ включва и това, че си изпратен в света като пророк на Неговото слово и свидетел на Неговата любов.

Дори да изпитваме в себе си слабост, а и понякога да се почувстваме обезкуражени, ние трябва да отправяме поглед към Бог, без да се оставяме да ни смаже усещането за непригодност и без да се поддаваме на песимизма, който ни превръща в пасивни зрители на един изморен и рутинен живот. Няма място за страх; сам Бог идва да пречисти нашите „нечисти уста“ и ни прави способни за мисията: „Твоего беззаконие се отне от тебе, грехът ти се очисти. И чух гласа на Господа, Който казваше: Кого да проводя? И кой ще отиде заради нас? И аз казах: Ето ме, проводи мене“ (Ис. 6, 6-8).

Всеки ученик мисионер усеща в сърцето си този божествен глас, който го кани да „мине“ сред хората, както правеше Исус, „правейки добрини и изцелявайки всички“ (виж Деян. 10, 38). В действителност,

На стр. 3

Кръстен път

В село Ореш - от
„Осанна!“ до „Разни го!“

Да тръгнем отново в молитва към спирките на Кръстния път. По този път ще срещнем персонажите на Страстите Христови, участниците в една драматична история, в чийто център намираме Исус, Който дари Своя живот като акт на върховната любов на Бог към

цялото човечество.

Този Кръстен път извървяхме на 9 април 2017 г. в Ореш - село с не много жители християни. С действащите лица в историята на Спасението, с тези, с които се срещнахме, мъже и жени, младежи ставаме

На стр. 10

Между Житница и Дуванлий

Кръстен път на открито между Житница и Дуванлий се проведе в петък, 7 април. Той бе воден от Негово Високопреосвещенство монс. Георги Йовчев. Софийско-Пловдивският епископ подчерта, че поставените намерения на този Кръстен път са Бог да благослови подетата инициатива в Житница за отваряне на клон на Испанското католическо училище, което вече работи в

София под егидата на Опус Деи, и също за младежите от Софийско-Пловдивската епархия - да могат да се обърнат към вярата и достойно да я живеят. Да участват в Кръстния път дойдоха и свещеници от различни енории на епархията - Житница, Дуванлий, Калояново, Генерал Николаево, Секирово, Пловдив. След изми-

На стр. 9

Великден
в катедралата
в Пловдив

С много радост Пасхата Христова бе отпразнувана и от вярващите в Софийско-Пловдивската епархия. Негово Високопреосвещенство епископ Георги Йовчев предстоелства тържествената литургия на 16 април от 10,00 ч. в катедралния храм „Свети Лудвиг“ в Пловдив. С монс. Георги съслужиха отец Стефан Манолов и отец Неделчо Начев. Пред множеството вярващи по време на проповедта си монс. Йовчев отправи епископското си послание, посветено на празника. В него бе казано, че възгласът „Христос възкръсна“, с който се поздравяваме литургично четиридесет дни, трябва винаги да бъде в сърцето ни, а радостта от Христовото възкресение - да бъде двигателят на нашия духовен живот, защото, подчерта проповедникът, няма друго събитие по-велико от това, по-радостна вест от тази, че Христос - Синът на живия Бог, победи смъртта и възкръсна от мъртвите. Няма по-голям дар от този, даден ни от Бог - Неговия единороден Син, който умря за нас, унищожи първородния грях и смъртта и ни даде вечен живот. Дар, несравним с нищо. Негово Високопреосвещенство призова да

На стр. 8

В юбилейната стогодишна от първото явяване на Дева Мария във Фатима Институт Марианум в Регенсбург чества своята 50-годишнина. До създаването на института се извървява дълъг път. Началото е обявяване на празник, посветен на Дева Мария, наричан Patrona Bavariae, със съдействието на крал Лудвиг III (1845-1921). В 1954 г. на 76-ата национална католическа среща в Германия кардиналт на Кьолн Йозеф Фрингс посвещава Германия на Дева Мария. В епархиите на страната се организират различни движения на Дева Мария. На 6 декември 1966 г. епископ Рудолф Грабър (виден прелат, дългогодишен епископ на диоцеза Регенсбург, активен участник във II ватикански събор, на чието погребение пишещата тези редове имаше честта да присъства) основава Институт Марианум. Институтът е една от забележителности на Регенсбург и дава тон на християнския облик на града.

Епископ Грабър всъщност осъществява една отдавнашна идея в Германия. Той организира и Източноправославния институт в града, за да създаде възможност за надконфесионални проучвания не само в мариологията - тясно свързана с богословието, но изобщо в църковните науки. Грабър е организатор и ръководител на Институт Марианум до смъртта си през 1992 г.; епископът е погребан в криптата на градската катедрала.

Институт Марианум в Регенсбург - глашатай на откровенията във Фатима

Една от основните дейности на Институт Марианум е издаване на месечното списание „Vote von Fatima“ (изданието е основано през 1929 г. от проф. Лудвиг Фишер в Бамберг, забранено е в периода 1939-1945 г. - б.р.). След 1962 г. епископ Грабър го премества в Регенсбург. След създаването на института 25 години за него отговарят епископ Емерам Ритер и д-р Адолфинетерезе Трайбер - видна историчка-мариоложка. От 1998 г. до 2014 г. ръководството на списанието поемат прелат Георг Швагер и неговата сестра Мариане. От 2015 г. главен редактор и отговорник е директорът на академичния форум „Албертус Магнус“ проф. Зигмунд Бонк. В редколегията на списанието участват д-р Адолфинетерезе - редактор, проф. д-р Вайт Нойман, Карл Премазинг - журналист на свободна практика, редакторът на диоцезалната преса Юлия Вехнер и секретарката на института Имгард Лерхер-Зайдл.

Освен „Vote von Fatima“ институтът издава и всеизвестния „Мариенлексикон“, който също има кратка история. Още в 1949 г. д-р Лудвиг Боер и регенсбургският догматик д-р Георг Енгелхард подготвят четиритомен „Мариенлексикон“, в който се ко-

ментират 6000 понятия. Първият му том излиза в 1957 г., а последният - в 1967 г., в прочутото издателство „Pustet“ в Регенсбург. Институт Марианум издава нов „Мариенлексикон“ - подобрен и допълнен, в шест тома, дело на Ремигиус Боймер и Лео Шевчик. Този лексикон е ценен труд с висок принос за немското богословие, както и за преклонението пред Дева Мария; в него се обясняват много понятия, свързани с християнските науки. В съставянето на лексикона активно участват Емерам Ритер и д-р А. Т. Трайбер. Той е финансиран от Епископската конференция на Католическата църква в Германия и самият Институт Марианум. Папа Бенедикт XVI му дава висока оценка, като казва, че лексиконът прави чест на немската теология и не само помага в работата на богословите, но има и благовестителна роля.

Не бих желала да пропусна да преразкажа откъси от проповед на епископ Рудолф Фодерхолцер, изнесена на 14 юни 2016 г. и публикувана в юбилейната книга на Институт Марианум, която получих. Като символично предрича важните световни събития в света - Втората световна война, разрушителната сила на ко-

мунизма, атентата срещу свети Йоан-Павел II и разпадането на комунистическите режими, Дева Мария от Фатима в същото време ни окучирава за искрена молитва и ни дава надежда, че само обръщането към Бог, осъзнаването и приемането на Божията любов са единственият начин за оцеляване на изстрадалото човечество. Посланията от фатимските явявания на Богородица ни откриват за кой ли път истината, че отхвърлянето на Бог е пагубно за света.

Дали пък първият акт на „връщане“ на Бог в света посредством застъпничеството на Дева Мария не е преминаването на Бранденбургската врата от двамата ръководители (църковен и светски) папа Йоан-Павел II и Хелмут Кол? Неслучайно камък от Берлинската стена е положен във Фатимското светилище. А трябва да се замислим и над името Фатима - едно мюсюлманско име, носещо доверие и надежда както за нас, християните, така и за мюсюлманите. Фатима е дъщеря на пророка Мохамед, а същото име носи и дъщеря на арабски принц от XII век. След изгонването на мюсюлманите от Иберийския полуостров там отново възтържествува християнството. Мюсюлманите също почитат Дева Мария, но като

майка на пророк. Тази връзка няма и не бива да има нищо общо с ислямистката агресия днес. Затова също сме призвани да се молим за разбирателство и мир с различните от нас.

Тъй като символът на разпадането на комунизма и обединението - Берлинската стена, е в Германия, позволявам си да цитирам стихове от Шилеровата „Ода на радостта“ - основа за заключителния хор на Бетовеновата Девета симфония, чиято велика музика днес е химн на Европа:

*Радост, Дева вдъхновена,
лъч божествен, дивен дар,
свеждаме опиянени
взор пред твоя свят олтар.
Ти сплотяваш в порив чуден
разделените от зло,
братя стават всички люде,
ти разпериш ли крило.*

*Във прегръдка, милиони,
край сложете на вражди.
С обич безпределна бди
Бог от звездни небосклони.*

Така посещението на Фатима и молитвите към Божията майка, отправени там, ще ни донесат надежда, упование и радост.

Майя ХИЛДЕГАРД
Бележка: По-подробни сведения за епископ Рудолф Грабър виж в статията „Служба с любов“ - бр. 2/1998 г. на в. „Истина-Veritas“.

Във вечна светлина

Сестра Катерина Йончева, монахиня облатка

Сестро Катерина, вие сте родена в с. Житница, България, преди един век. И ние бяхме щастливи да ви обградим в обществото, за да празнуваме с вас тази годишнина в началото на януари.

Вие израснахте в едно многобройно християнско семейство: шест сестри и четирима братя. В този момент най-малката ви сестра Анна (родителите дали и на нея същото име) с децата си и няколко племенници са съединени с нас чрез молитвата, обичта и надеждата... Надеждата, която вие изразихте с увереност тези последни месеци въпреки отслабването на паметта и недостатъците на преклонната възраст със следните думи: „Знам, че Господ ме чака“.

Вие получихте името Анна в деня на вашето кръщение. Бидейки сред първите в многодетно семейство, вие трябваше да помагате на майка си при отглеждането на по-малките братя и сестри до деня, когато след като познахте обществото на сестрите облатки на деветнадесетгодишна възраст, заминахте за Франция, където започнахте дългия живот в служба на Евангелието.

Първите монашески обети дадохте в 1939 г., окончателните - в 1943 г.

Европа преживява тежки години: война, стена, разделяща Изтока от Запада, смазани народи и семейства... Години, през които връзката с близките става невъзможна. Болезнена неизвестност, която ще остави следи в сърцата на тези, които са го преживели.

От 1940 до 1950 г. сестра Катерина е в общност, намираща се на брега на Лоара, в служба на формиращи се млади момчета, които желаят да станат свещеници. Мисия, добре подготвена от нейния семеен опит както в отношенията с младежите, така и с необходимите практически познания.

От 1950 до 1993 г. сестра Катерина напуска Франция, за да отиде в Белгия - в наш дом за възпитание, където нейното служение е винаги много ценено. През този период тя получава белгийско поданство, което ѝ дава

„Когато настъпни вечерта, Исус каза:
„Да минем на другия бряг“

(Марко 4, 35)

възможност да отиде като туристка по родните места и най-вече да види тези, които са ѝ толкова мили.

Събитията от 90-те години на миналия век я заварват във Франция, където е винаги дейна и предана сред общностите в района на Париж.

В този момент идва неочакваното отваряне на общност в родната страна - в Пловдив. Малка група „новооснователки“ заживява за дълго в подземие на черквата, преди да се подготви един апартамент за общността.

2003 г. - след тези дълги години мисионерска дейност сестра Катерина пожелава да се върне във Франция. Тя е приета в общността „Форт Маноар“, близо до Версай. Поверени са ѝ малки задачи. Колко часове са посветени на молитва, броеница; в тишината на параклиса през всичките часове на деня или през нощта... „Знам, че Господ ме чака.“

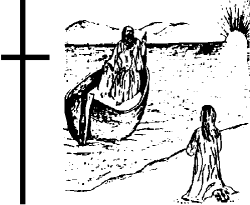
След едно падане в края на ноември сестра Катерина започва да се подготвя за срещата с Бог... Тя приема спокойно сестринските чествания на стогодишния си юбилей в началото на януари и живее със същата вяра и същата надежда последните изпитания на живота, вървящ към своя край.

Родена на 17 януари 1917 г., тя е извикана при Бог на 28 март 2017 г. Сто години живот, от които 78 монашески.

„Ще отида в Йерусалим, където моят Бог ме очаква...“ Това бяха едни от последните ѝ думи.

Главната настоятелка и сестрите облатки се препоръчват на вашите молитви!

Сестри облатки на Успението,
Генерална къща

Приятел, посланик на мира и поклонник

От стр. 1

от университета „Ал-Азхар“ в Кайро, чиято мисия е разпространението на исляма и на ислямската култура. На нея той произнесе слово след изказването на великия имам Ахмед ал Тайеб. На конференцията бяха поканени също вселенският патриарх Вартоломей и коптският патриарх Тавадрос II.

Папа Бергольо се срещна с коптския православен патриарх Тавадрос II и двамата заедно се помолиха за жертвите на всички атентати. Той поздрави и около 300 младежи, събрани на площада пред нунциатурата.

Литургията, отслужена в събота, 29 април, бе валидна за неделата, тъй като в Египет този ден е работен. На обяд папа Франциск бе с египетски епископи, а следобеда се срещна с богопосветени - свещеници, монаси и монахини, и семинаристи.

Заедно с папата бяха държавният секретар кардинал Пиетро Паролин и кардиналите Леонардо Сандри - префект на Конгрегацията за Из-

точните църкви, и Курт Кох - председател на Папския съвет за насърчаване на единението на християните.

Това бе второ посещение на Римски първосвещеник в Египет - след свети Йоан-Павел II през 2000 г. За папа Франциск това бе 18-о апостолическо пътуване, а Египет - 27-ата посетена страна.

„Скъпи египетски братя, млади и възрастни, жени и мъже, мюсюлмани и християни, богати и бедни... Сърдечно ви прегръщам и моля Всевишния Бог да ви благослови и защити вашата страна от злото.“ (Из видео послание на папата към египетския народ)

По Радио Ватикан и интернет

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Дюлун планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1522)
май 2017 г.

Църквата трябва да бъде (цитирам) „Майката, която ясно изказвайки своето обективно учение, винаги твори добро, та дори ако в хода на този процес омърси обувките си от калта на улицата. Пастирите на Църквата, като възвестяват пред вярващите пълния идеал на Евангелието и на учението на Църквата, в същото време трябва да им помагат да се отнасят със състрадание към слабите, като избягват утежняването със сурови или бързи присъди“.

Точка 310: „Не трябва да забравяме, че милостта не е само дело на Отца, а критерий за различаване кои са Негови истински чеда“. Папата продължава: „Понякога ние действваме като арбитри на благодатта вместо като нейни съработници. Но Църквата не е къща за кукли, тя е дом на Отца, където има място за всеки, с всичките му проблеми“.

Точка 311: „Вярно е, че милостта не изключва справедливостта и истината, но преди всичко трябва да отбележим, че милостта е пълнотата на справедливостта и най-лъчистото изражение на Божията истина. Затова и винаги следва да приемаме като неподходяща всяка богословска концепция, която в заключение поставя под съмнение всемогъществото на Бог и особено на Неговата милост“.

И ще цитирам обръщението на папата от последната точка на VIII глава: „Насърчавам вярващите, намиращи се в сложни ситуации, уверено да разговарят със своите пастистри... Насърчавам и пастирите на Църквата да ги слушат с чувствителност и искреност, с искрено желание да разберат техния проблем и тяхната гледна точка, за да им помогнат да живеят по-добре своя живот и да разберат кое е най-подходящото за тях място в Църквата“.

Папското следсъборно насърчение всъщност се опитва да създаде допирни точки между оставащите непроменени евангелски и доктринални истини, между идеала на неразтрогваемостта на брака и ситуацията, изискваща милосърдие и пастирска грижа спрямо многобройните разведени и встъпили в нов брак двойки. Декларира се желание, но се прави това, което е възможно. Критериите, каузите за анулиране на църковния брак остават същите, защото няма промяна в учението на Църквата, но се променя това, което е възможно да се промени - процедурата на дела по анулиране на брака. Те стават по-достъпни финансово и по-бързи като времетраене. Появява се възможност за решение, взето от една инстанция - естествено за каузи, по-лесни за решаване. Подсилва се функцията на съда на поместния епископ. Търси се близост до потърпевшия, хуманност, която обаче не прекрачва прага на доктрината. Следващата беседа ще продължи с изброяването на казусите (justa causa), когато

може да се поиска анулирането на брака. Да не забравяме, че църковният съд като юридическа инстанция не дава морални присъди и не вмения вина, не търси виновния, а се интересува само от това да докаже и декларира, че към момента на сключването на църковния брак той е бил недействителен, манипулирано е било консенсусното решение на двамата по един или друг начин, което го прави нищожно, както нищожно съответно става и тайнството венчание.

Срещна в Рим на енорийските свещеници

Досега разгледахме глави VI и VIII от апостолическото насърчение „Аморис летиция“. Текст, който трябва да бъде четен с очите на Добрия самарянин от евангелската притча, загрижен за благо на човека, а не за буквата на закона, защото перифразирайки това, което Исус казва за съботата, става ясно, че законът е в служба на човека, а не човекът - в служба на закона. Това е и смисълът на реформата в брачното законодателство на папа Франциск, влязло в сила на 8 декември 2016 г. с двата цитирани в предишния брой документа под формата на „Motu proprio“. С тази реформа на поместния епископ се поверяват два вида съдебни процеси, касаещи целостта на брака - кратък (breviore) и редовен (ordinario).

„В центъра са поставени бедните, тоест разведените и повторно сключили брак, държани настрана, като призивът към епископите е обръщане на сърцата им и промяна в манталитета, която може да доведе до промяна в досега малкия брой анулирани казуси“ (епископ Пио Вито Пинто във в. „Osservatore Romano“ от 8 септември 2015 г.).

Епископите са призвани към това служение, като целта, която с постоянство се преследва, е спасението на душите. В случая с краткия процес „епископът лично отсъжда, ако е налице пълна очевидност на доказателствата за анулиране на брака, и след кратко следствие с ясната морална отговорност подписва присъдата. Разбира се, епископът не разследва сам случая, а със своите сътрудници - заместника по юридическите въпроси или друг съдия, натоварен със следствието. Ако обаче няма непосредствена очевидност на доказателствата, се прибегва към редовен процес. Затова всеки епископ трябва да учреди епархиен съд за анулиране на църковни бракосъчетания в съдийски състав от трима души, а при невъзможност - и от единствен съдия. По-конкретно всяка молба за анулиране се отправя към епархийния юридически заместник, който решава кой от двата вида процеси да се приложи. Краткият процес може да продължи от две седмици до един ме-

сец. (еп. Пио Вито Пинто в „Osservatore Romano“ от 8 октомври 2014 г.). Това, че процесът е кратък, не означава, че се „претупва“ или пък че решението е административно или бюрократично. Както бе споменато, търси се близостта до човека и влизане в положението му. В хода на делото епископът се съветва с двама съдебни заседатели, с които обсъжда казуса, стигайки до твърдата морална убеденост относно представените доказателства за обявяване на нищожността на брака.

Ако епископът не достигне до тази убеденост, казусът се препраща към редовен процес, който може да продължи максимум една година. Отпада задължението за двойно съгласуване и ако решението не се обжалва, то влиза в сила „ipso facto“, т.е. веднага. Ако се обжалва, обжалването може да бъде отказано в случай на очевидна липса на аргументи - например ако се прави формално само и само за да навреди на другата страна (вече цитираната статия от 8 септември 2015 г.).

Освен създаването на епархиен съд или на съд, общ за няколко епархии, както и подсилната роля на епископа като съдия, за работата по този род дела са необходими и сът-

рудници в пастирската дейност, които да помагат при събирането на факти около възможността за започване на дело по анулиране на брака - нещо като предсъдебно следствие. Епископът може да повери тази задача на „подходящи лица с компетентност дори не изключително юридическо-каноническа (на първо място енориста на семейството или този, който е подготвил годениците за венчанието, други клирици или миряни). Това предсъдебно разследване служи за събирането на елементи, полезни за евентуалното внасяне на дело по анулиране от страна на съпрузите или от упълномощени от тях юридически подготвени лица, пред епископа или компетентния трибунал (епархиен или междуепархиен). Пресъдебното следствие приключва с изготвянето на молба, която да се представи, ако е такъв случаят, на компетентния съдия“ (Sussidio applicativo del MP Iudex Dominus Jesus, Citta del Vaticano, 01.2016, pp. 14-

15)...
Практиката показва, че щом се е стигнало до казус за анулиране на брака, вече е невъзможно възстановяване на съпружеското съжителство, тоест, че всичко е изпробвано и решението на съпрузите е безвъзвратно.

Следва избор на трибунал (по местоживеее или където е сключен бракът) и представяне на молбата. Ако се придържахме към вече цитирания документ (Sussidio...): „Получил молбата чрез постановление, връчено на страните и на „защитника на връзката“ (прокурора), компетентният юридически заместник трябва:

1. Да приеме, ако вижда някакво основание.

2. Да го доведе до знание на „защитника на връзката“ и ответната страна (освен ако тя вече не е подписала молбата), която има на разположение петнадесет дни, за да изрази позицията си по отношение на молбата.

След като изтече срокът от 15 дни (заместникът) трябва:

3. Да определи т. нар. формулировка на съмнението, установявайки основанията, главите (от Каноническото право), касаещи конкретно анулиране на брака.

4. Трябва да определи дали казусът да бъде разгледан по съкратената процедура или по редовната процедура“.

Ако се върви към редовен процес, в същото постановление заместникът определя съдебен състав или единствен съдия с двама съдебни заседатели. Ако се приложи съкратената процедура, се следват нормите на канон 1685 от цитираното Motu Proprio. Следва период на събиране на доказателства в полза на анулирането на бра-

жалване или не. Съдийският състав може например да прецени, че обжалването цели само отлагане на влизането в сила на присъдата.

Какви са необходимите условия за започване на дело по съкратената процедура пред епархийния епископ?

Първото - молбата да е отправена от двамата съпрузи или от единия, но със съгласието на другия (пак там, р. 32). Излишно е да споменавам, че до доказване на противното съпрузите са свързани в неразривен съюз и тайнство, когато е между кръстени.

„Второто условие са обстоятелства от факти и лица, подкрепени от свидетелства и документи, които показват нищожността. Тук обикновено се взема под внимание (описаното по-горе) пастирското предсъдебно следствие, което ще позволи идентифицирането на тези обстоятелства, изброени нагледно в процедурните правила на член 14 на „Mitis Iudex Domine Jesus“ (пак там).

Както споменах в предишния брой, главите или основанията от каноничното право по отношение на обстоятелствата, водещи до възможното анулиране на брака, не са нови, но това не пречи да им обърнем внимание.

Да започнем с „липсата на вяра, която може да породи симулиране на съгласие (за встъпване в църковен брак) или грешката, станала определяща за волята“. Липсата на вяра води до грешно познание на същността на брака, до изключването му като цяло или на някои от неговите съществени елементи (като пълното отдаване, взаимодопълване, отвореност към създаване на потомство), което води до симулиране на консенсуса или до примането му с определени резерви. Тук се добавят незрелостта, моралната и психическата крехкост. Естествено не става въпрос за някакви пропуски във вярата или липса на достатъчно постоянство в църковните практики, това не е достатъчно обстоятелство за анулирането на брака. Говорим за истинско неверие и незначитане на доктрината на вярата, водещо до грешка, определяща за волята и съответно до незначитане на основните характеристики на християнския брак.

Друго обстоятелство, насочващо към възможното анулиране, е краткотрайността на съпружеския живот - развод след няколко месеца, без време на опознаване.

Следващото обстоятелство, показващо моралната отдалеченост от учението на Църквата, е предизвикването на аборт с цел възпрепятстване създаването на поколение - показателно за липсата на вяра.

Последващо обстоятелство е „постоянството в извънбрачна връзка по времето на встъпването в църковен брак и във времето, следващо непосредствено брака“. Тук прозира отказът от задължението за вярност; може да бъде съпроводено и от отказ от интимно общение със съпруга (съпругата) - нещо, което може да бъде доказано документално.

Друга причина може да бъде „виновното прикриване на стерилитет или тежка зара-

Характерът е резултат от битка

Нова книга

През октомври 2016 г. излезе от печат книгата на Алфонсо Агило (основател на ЧСОУ „Кралица София Испанска“ в България) „Възпитание на характера“ - безценно настолно ръководство за децата в юношеска възраст, за характера и семейната среда, благоразумието и самооценката, общочовешките ценности и личността.

Алфонсо Агило Пастрана представя на нашето внимание една изключително интересна книга, в която с лекота и на разбираем език ни разкрива как младият човек да изгради характера си в годините на своето съзряване и по какъв начин възрастните могат да помогнат на децата си да се превърнат в личности със собствено мнение, в хора със здрави нравствени устои, в хора, уверени в себе си, способни да решават проблеми и да се справят с трудностите и предизвикателствата на живота.

Авторът на „Възпитание на характера“ има богат педагогически опит, който му помага да вникне в душевността

на подрастващия, да се потопи в света на младия човек. С много такт и внимание, с тънък психологически усет и без излишен дидактизъм той успява да даде най-подходящия, най-точния съвет, който да помогне на тийнейджъра да се справи с възникналите проблеми. Личните впечатления на автора, примерите от живота, които дава, интересният начин, по който разказва, правят книгата четивна, карат ни да разсъждаваме по това, което сме прочели, и да дискутираме върху него. Благодарение на професионализма си и на любовта си към човека Алфонсо Агило успява без никакви затруднения да предаде своите знания и опит относно изграждането на характера на младия човек.

За да се изгради характерът обаче, трябва да се положат усилия.

„Характерът не е като семейното име - казва авторът в увода - да се наследява, без да се полагат усилия. Той е следствие от онази единствена по рода си битка, която всеки води със себе си и от която до голяма степен зависи сполуката в живота.

Борбата започва в много ранна възраст и е почти завършена към края на разглеждания етап.“

И пак в уводната част той изтъква важната роля, която имат родителите: „Възпитанието, без да претендира да е всичко, е изключително важно, когато се създава начинът на поведение и определено - характерът на личността. Родителите - такива, каквито са, техните постъпки и думи ден след ден се отразяват в характера на децата им“.

Още в началото на книгата авторът грабва нашето внимание - той ни разяснява как характерът може да повлияе върху нашия живот, разкрива връзката между щастието и добрия характер; говори за положителната нагласа и как тя влияе на личността; показва ни как да се научим да бъдем щастливи; учи ни как да победим боязливостта; как да надмогнем егоизма и да победим мързела. Мога да изброявам още много от интересните, полезни и важни уроци, които е възможно да се научат от страниците на тази книга, но няма да разкривам всич-

ко - ще оставя на любознателния читател да изживее удоволствието от четенето.

Интересно е, че в края на отделните части Агило прави изводи върху написаното, дава препоръки кои филми бихме могли да гледаме като допълнение към темата, която се обсъжда, кои книги е препоръчително да прочетем, насочва ни към въпроси, върху които да помислим.

Това е едно интересно авторско хрумване, което помага изграждането на характера да се възприеме като иг-

ра. Чрез тази игра обаче неусетно и без да изпитва някакви особени затруднения младият човек разбира много истини за живота и така калява и възпитава своя характер, изгражда себе си като силна личност с ярка индивидуалност, като човек, на когото един ден, когато порасне, ще може да се разчита. Това ще бъде човек, който ще знае как да възпита децата си по възможно най-добрия начин и как да им предаде своя личен опит, натрупан през годините. Приемствеността, връзката между поколенията и личният пример наистина са важни, книгата всъщност прескача границите на настоящето и ни пренася в бъдещето - там нали днешните тийнейджъри са утрешните родители, които на свой ред трябва да възпитат по най-добрия начин своите деца!

Книгата „Възпитание на характера“ е на издателство „Колibri“ и може да се намери в книжарниците в страната.

Петър КРИВЧЕВ,
магистър
по българска филология,
специалист и преподавател
по български език
и литература

Убийствата намаляват

В Сиудад Хуарес (Мексико) са организирани 10 параклиса за непрекъснато обожаване на Евхаристията и убийствата намаляват за пет години от 3766 на 256.

Между 2008 г. и 2010 г. градът е смятан за един от най-опасните на света. Той е арена на битката за пазар и власт между различни наркокартели. Отец Патрисио Хилеман, който е натоварен да организира в Латинска Америка параклиси за непрекъснато обожаване на Евхаристията, казва: „Когато една енория обожаваша Бог денонощно, градът се променя“.

Текстът е на испански език, по-дълъг и доста любопитен. Редакцията на вестника ще бъде благодарна, ако някой прояви интерес и се заеме да го преведе, за да го предложим целия на нашите читатели.

За повече информация и предоставяне на текста използвайте имейла в редакционното каре на втора страница.

Среща в Рим на енорийските свещеници

От стр. 4

на болест (например СПИН или наркозависимост, макар последната да не е заразна - б. пр.), на деца от предишна интимна връзка или тежка присъда за излежаване“.

Това са заблуди, касаещи едно или друго качество на партньора, което може да бъде в ущърб на дружния семеен живот и причина за анулиране (също доказуема документално).

Друг възможен мотив е „отчуждеността от съпружеския живот или непредвидена бременност“. Бракът е сключен по причина, чужда на брачното общение (например придобиване на гражданство, легитимиране на потомство, наследяване на блага), или е продиктуван изключително от неочаквана за жената бременност, показваща, че един или двамата съпрузи не са искали в действителност този брачен съюз.

Поредна възможна причина за анулиране е „физическо насилие, упражнено за постигане на съгласието“. Страхът, причинен отвън, е класическа кауза. И тук трябва да има приложена документация - медицинско свидетелство или полицейски протокол. Медицинска експертиза е необходима и при казуса с умствени или психически проблеми или тежки патологии (пак там, рр. 34-35). Възможни са и други причини, компрометиращи свободното и съзнателно решение за сключване на църковен брак.

Лекторът монс. К. Адам, който е съдия в трибунала „Rota Romana“, даде някои примери - като момиче с много строг ба-

ща, който я кара да се прибира рано вечер и т. н., и тя се омъжва за първия, който ѝ предлага брак, само и само да е „свободна“, след което следва провал на семейната връзка. Известни са случаи на поискано анулиране при лица, които не са в състояние да изпълняват съпружеските си задължения, съответстващи на пола (като лица с прикрита друга сексуална ориентация).

Анулирането на брак, който не е консумиран, става по-лесно и завършва с т. нар. привилегия на апостол Павел, касаеща некръстени съпрузи, където ако единият от тях се кръсти, а другият не желае, кръстеният е свободен да встъпи в нов брак с кръстен - този път като тайнство (брак между некръстени не е тайнство).

Това е в общи линии съдържанието на апостолическото послание във вид на Motu Proprio „Mitis Iudex Domini Jesus“ върху реформата на каноничния процес при каузи на деклариране на нищожност на брака в Кодекса на Каноничното право, с което се подменя книга седма, трета част, първа глава с нови 21 члена на каноните от 1671 до 1691 на същия кодекс.

Представеният курс за норийски свещеници завърши със специална аудиенция при папа Франциск на 25 февруари.

Отец Петко ВЪЛОВ

5

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1522)
май 2017 г.

„Каритас“ - едно човешко семейство

Нова услуга на „Каритас“, подкрепена от държавата, стартира в Белене

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица с увреждания - като делегирана държавна дейност - започна да функционира от април тази година в Белене. След проведен от общината конкурс бе подписан договор за управление между кмета на община Белене Милен Дулев и изпълнителния директор на „Каритас“ - Русе, Стефан Марков. Капацитетът на центъра е 25 деца, младежи и възрастни с различни увреждания, които ще са от населените места в общината, както и от община Никопол.

Всъщност центърът функционира вече трета година и бе създаден от „Каритас“ - Русе, по проект пред Българо-швейцарската програма за сътрудничество. След приключването на проекта „Каритас“ - Русе, с личната подкрепа на Никополския епископ монс. Петко Христов успя да продължи функционирането на центъра, а община Белене положи големи усилия да убеди държавата в лицето на Агенцията за социално подпомагане, че е наложително тази социална услуга да бъде финансирана от държавния бюджет. Това ще осигури стабилност и устойчивост на едва втората социална услуга в общината, а трите години работа по проекта доказаха нуждата ѝ.

В ЦСРИ с управител Дарина Добранчева, който се намира в общинска сграда в центъра на Белене, работят няколко специалисти: логопед, психолог, рехабилитатор, педагози, социален работник. Услугата е и мобилна, като някои от дейностите се извършват по домовете на нуждаещите се.

Помещенията в центъра са добре обзаведени от „Каритас“ с необходимите уреди и офис мебели за извършване на нужните терапии, като само през март т. г. през тях са минали 55 потребители с раз-

лични проблеми, които експерт от специалисти се опитва да решава. Добрият диалог между този Център за социална рехабилитация и интеграция и другата услуга на епархийната „Каритас“ - Русе, в Белене - Центъра за домашни грижи, както и с енорийската организация на „Каритас“ в Белене и общината е достатъчен залог за една нужна и добре работеща социална услуга.

През 2017-а „Каритас“ - Русе, навършва 25 лета от своето създаване и стартът на началото на годината с нова услуга е добър знак, който показва, че организацията се опитва да стои близо до пожеланията на папа Франциск: „Да погледнем на другия като дар за нас и да проявим онова милосърдие, което самият Бог Отец е проявил към нас!“.

Мадлен СТАНЕВА,
„Каритас“ - Русе

Каритас
Русе

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1522)
май 2017 г.

Може да подкрепите „Каритас“, като направите дарение по банков път по следната сметка:

Първа инвестиционна банка
IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX
BIC: FINVBGSF

Основание за плащане: Каритас
Титуляр на сметката: Каритас България
За повече информация може да се свържете с „Каритас България“: caritas@caritas.bg, тел.: 02 944 18 58.

Благодарим ви, че помагаме заедно на хората в нужда!

„Каритас“ в България

В дните преди Възкресение Христово доброволците към „Каритас“ - гр. Раковски, се погрижиха в домовете на нуждаещи се хора от града да не липсва храна. След като старателно боядисаха 120 яйца и приготвиха пакети с хранителни продукти, на Разпети петък доброволците посетиха болни, самотни и бедни хора от града и им поднесоха пригответените изненади. Младежите не просто дариха един пакет с храна за нуждаещия се, те дариха от своето време, внимание, радост и топлина. Благодарение на доброволците на „Каритас“ и на дарителите: Българска хранителна банка, „Катрин-Ко“ ЕООД, „Миг-2“ ЕООД и г-н Радослав Сираков, бедни хора от общността можаха да посрещнат светлия празник.

„Каритас“ - Русе, организира благотворителен великденски базар, на който бяха изложени произведения, изработени от потребители на социалните услуги на организацията - децата от Центъра за деца с увреждания „Милосърдие“, децата от Центъра за обществена подкрепа „Том Сойер“ и бездомни хора от Центъра за социална рехабилитация и интеграция. Събраните средства ще бъдат използвани за нуждите на пот-

но в рамките на училището на „Каритас“ - своеобразен обучителен център, имащ за цел да повиши професионалния капацитет и мотивацията на сътрудниците на организацията.

В Центъра за деца и младежи с увреждания „Благовещение“ към „Каритас“ - София, вече функционира сензорна стая. Сензорната стимулация ще съпътства и подпомага другите видове терапии на децата и младежите в центъра. Терапевтичната среда е подготвена така, че да бъде забавна и полезна едновременно. Средствата за изграждането на стаята са дарени на центъра от Националната художествена академия и са част от по-голямо дарение, което академията получава във връзка със 120-ата си годишнина от „Societe Generale Експресбанк“.

636 лв. бяха набрани от благотворителния базар, организиран от „Каритас“ - гр. Раковски, в двора на черквата „Св. Михаил Архангел“. Набраната сума от продадените ръчно изработени сладкиши, декорации, свещи и сапуни ще бъде разпределена между хора от местната общност, нуждаещи се спешно от лечение.

възрастните хора (65+) по време на няколко политически и експертни срещи с лидери и експерти по социални въпроси на спечелилата изборите ПП ГЕРБ. Срещите преминаха под формата на откровен разговор и поставяне по открит начин на изключително наболели проблеми. „Каритас“ постави акцент върху необходимостта от ясна визия, политическа воля и финансов ресурс за развитие и гарантиране на достъпа на възрастните хора до адекватни на нуждите им социални, здравни и интегрирани услуги, както и необходимостта от ясен план за осигуряване на такива услуги в домашна среда.

„Каритас“ - София, стартира дейности в подкрепа на бежанци и в приемателния център в Харманли. Поради липса на интеграционна програма хората, настанени там, не са заети с каквито и да е занятия и потъват в едно монотонно всекидневие, допълнително натоварено от неизвестността за живота им оттук нататък. След като сътрудниците на „Каритас“ приключат с подготовката на учебните стаи, ще започнат заниманията с деца, младежи и майки с малки деца, които ще имат възможност да играят, учат, рисуват, творят, пеят, спортуват и пътуват, а с това и да възвърнат усмивките върху лицата си, както и да поемат доза увереност за бъдещия си живот.

„Каритас“ - София, проведе великденски базар в подкрепа на жени и деца, преживяващи трудности. Изложението по време на базара сувенири са ръчно изработени от жените, посещаващи „Рождество Христово“ - социален център за жени и деца в неравностойно положение към „Каритас“ - София.

Децата от центъра за подкрепа на деца и семейства „Цветница“ към „Каритас“ - София, подготвиха ръчно изрисувани картички, които ще бъдат изпратени като покани към приятелите на Странджа планина за Фестивала на зеленката, организиран от дирекцията на природен парк „Странджа“. Фестивалът ще се проведе през месец май край с. Граматиково.

Сътрудниците на центъра за интеграция на бежанци и мигранти „Света Анна“ и сътрудниците на центъра за деца и младежи с увреждания „Благовещение“ към „Каритас“ - София, започнаха инициатива в подкрепа на деца бежанци със специфични потребности. Благодарение на нея всяка седмица децата с увреждания, настанени в приемателния център към Държавната агенция за бежанците в „Овча купел“, посещават „Благовещение“, където получават професионална подкрепа, пряко съобразена със специфичните им нужди.

Страницата подготви
„Каритас България“

ребителите и за организиране на дейности, подпомагащи социалната им интеграция.

67 сътрудници на „Каритас“ - София, от Пловдив, Бургас, Куклен, Харманли и София взеха участие в базисно обучение в рамките на училището на „Каритас“, което се провежда в София в няколко дни, разпределени в края на март и в края на април. По време на срещата участниците са запознати с базисни теми като „Социалното учение на Католическата църква“, „Ценности, мисия и принципи на „Каритас“, „Структура на „Каритас“, „Социално-педагогическа роля на „Каритас“, „Минимални стандарти“, „Актуални дейности на местно, регионално, национално и международно ниво“. Обучението бе реализира-

Децата и служителите от центъра за подкрепа на деца и семейства „Готови за училище“ към „Каритас“ - София, посетиха Хлебната къща в София. Децата научиха как се меси хляб, откъде идва и защо е важен. Видяха истински житен клас, рисуваха с пръсти в брашно и играха с тесто, изпробваха различни натурални оцветители за тесто като куркума и червен пипер и всеки сътвори свое хлебче. Всичко това направи за децата времето, прекарано в Хлебната къща, незабравимо и изпълнено с ценни преживявания.

В хода на предизборната кампания представител на „Каритас България“ изрази позицията на федерацията относно необходимостта от спешен отговор на нуждите на

Достъпът до медиите благодарение на развитието на технологиите е такъв, че много хора имат възможността да споделят мигновено информация и да я разпространяват в мрежата. Тези информации могат да бъдат добри или лоши, истински или фалшиви. В миналото нашите отци във вярата говореха за човешкия дух като за воденично колело, което веднъж задействано от водата, не може да бъде спряно. Този, който носи отговорност за мелницата, може да взема решенията дали мелницата да мели зърно или плевели. Човешкият дух винаги е в действие и не може да престане да „мели“ онова, което получава, но ние сами трябва да решим по какъв начин да го използваме и какво ще смелим (виж Cassien le Romain, Lettre a Lionce Higoumene (Свети Йоан Касиан, Писмо до игумена Леонтий - б. р.).

Бих искал това послание да може да достигне и окуражи тези, които в своята работна среда или в личните си взаимоотношения всеки ден „смилят“ много информации, за да предложат пресен топъл хляб на онези, които се хранят от плодовете на тяхната комуникация. Бих искал да насърча всеки човек към конструктивна комуникация, която, отхвърляйки предрасъдките към другите, облагодетелства една култура на срещата, благодарение на която е възможно да са научим да гледаме изцяло с доверие към реалността.

Мисля, че трябва да се разкъса порочният кръг на безпокойство и да прекъснем спиралата на страха, плод на нашия навик да фокусираме вниманието си върху „лошите новини“ (войни, тероризъм, скандали и всякакъв вид падение в човешките дела). Очевидно не става дума да насърчаваме дезинформация, където драмата на страданието би била игнорирана, нито пък да изпадаме в някакъв наивен оптимизъм, който не се оставя да го достигне грохотът на злото. Напротив, аз бих искал всички ние да потърсим начин как да преодолеем това усещане за неудовлетворение и примирение, което често ни обхваща и ни потапя в апатия, като поражда страх или впечатление, че не може да се поставят граници на злото. Впрочем в една комуникационна система, където доминира логиката, че добрата новина не се възприема и всъщност тя не е новина, където драмата на страданието и потайностите на злото лесно ни се представят като спектакъл, не представлява проблем да се направи опит да се упои съзнанието на зрителя или слушателя или да бъде накаран да изпадне в отчаяние.

И аз бих искал да дам своя принос в търсенето на отво-

„Не бой се, защото аз съм с тебе“ (Ис. 43, 5).

Общувайте с надежда и доверие в нашето време

рен и творчески стил за комуникация, който никога няма да бъде готов да приеме първостепенната роля на злото, но ще търси начин да приложи различни решения, водещи до активен и отговорен подход към хората, за които е предназначена информацията. Бих приканил на хората от нашето време да се поднасят истории, белязани с логиката на „добрата новина“.

Добрата новина

Животът на човека не е само една хроника, прочистена от събития; той е една история, която очаква да бъде разказана, но история, която ще звучи според подбора на фактите, направен от разказвача. Действителността сама по себе си не е еднозначна. Всичко зависи от начина, по който тя се възприема, от „очилата“, с които сме избрали да я гледаме. Когато променим стъклата, и реалността изглежда променено, различно. Тогаво откъде можем да тръгнем, за да разчетем реалността с добрите „очила“?

За нас, християните, подходящите очила, за да дешифрираме реалността, могат да бъдат само тези на добрата новина - на Благата вест, очилата свише: „Евангелието на Исуса Христа, Сина Божий“ (Мк. 1, 1). С тези думи евангелистът Марко започва разказа си чрез известияването на „благата вест“, която се отнася до Исус, но това е повече от информация за Исус, защото по-скоро Благата вест е самият Исус. Четейки страниците на Евангелието, ние откриваме, че заглавието на произведението отговаря на съдържанието му и преди всичко, че това съдържание е самата личност на Исус.

Тази добра новина, която е самият Исус, не е добра не защото е лишена от страдание, а защото страданието, което Той изживява, е в поширок контекст - като неразделна част от Неговата любов към Отца и към човечеството. В Христос Бог става солидарен с всички човешки ситуации, като по този начин ни показва, че ние не сме сами, защото имаме един Отец, който не може да забравя и никога няма да забрави Своите чедра. „Не бой се, защото аз съм с тебе“ (Ис. 43,5) - това са утешителните думи на един Бог, който винаги се свързва с историята на Своя народ. В Неговия възлюбен Син това обещание на Бог - „...аз съм с тебе“, успява да поеме всяка наша слабост, та чак да умре от нашата смърт. В Него също така мракът и смъртта стават място за общение със Светлината и Жи-

вота. Така се ражда една надежда, достъпна за всички, на същото място, където животът познава горчивината от падението. Това е надеждата, която не разочарова, защото Божията любов е изляна в сърцата ни (виж Рим. 5, 5) и дава възможност да поклане нов живот, както поклане семето, хвърленото в земята. В тази светлина всяка нова драма, която се случва в историята на света, става възможен сценарий за добра новина, защото любовта успява винаги да намери път за близост, да породи сърца, способни да се възлунват, лица, способни да не се обезкуражават и предават, и ръце, готови да изграждат.

Доверието в семето на Царството

За да въведе Своите ученици и хората в това състояние на евангелски дух, като им даде добри „очила“, за да се приближат до логиката на любовта, която умира и възкръсва, Исус използваше притчите, в които Божият Царство често е сравнявано със семето, което освобождава своята жизнена сила именно когато умре в земята (виж Мк. 4, 1 до 34). Използването на образи и метафори, за да се предаде смирената сила на Царството, не е начин да се омаловажи значението или неотложността, а милостива форма, която предпоставя на слушателя „пространство“ на свобода, за да го приеме и да го съотнесе към себе си. Освен това е привилегирован начин да се изрази огромното достойнство на Тайната на Пасха, оставяйки образите чрез своята парадоксална красота да говорят повече, отколкото

концепциите за новия живот в Христос, където антипатията и кръстът не си пречат, а заедно изграждат Божият спасение, където слабостта е по-силна от всяка човешка власт, където падението може да бъде прелюдия за най-голямото извисяване на всяко нещо в любовта. И именно така в действителността узрява и се задълбочава надеждата за Царството Божие: „Както кога човек хвърли семе в земята, и спи, и става ноща и днене... пониква и расте семето“ (Мк. 4, 26-27).

Царството Божие е вече сред нас - като семе, скрито от повърхностен поглед, чието растене става мълчешком. Този, който има ясни очи, отворени чрез Свети Дух, може да го види как покланя и няма да се остави да му отнемат радостта на Царството лошите плевели, които винаги са наоколо.

Хоризонтите на Духа

Надеждата, основана върху Благата вест, която е самият Исус, ни кара да повдигнем очи и ни подтиква да съзерцаваме в литургичен контекст празника Възнесение. Дори и да изглежда, че Господ се отдалечава от нас, всъщност хоризонтите на надеждата се разширяват. Действително всеки мъж и всяка жена в Христос, който извисява нашето човечество чак до Небето, свободно могат да влязат „в светилището чрез кръвта на Исуса Христа, по нов и жив път, който отново ни отвори Той чрез завесата, сиреч, плътта Си“ (Евр. 10, 19-20). Чрез „силата на Свети Дух“ ние можем да бъдем „свидетели“ и разпространители на новото човечество, изкупено „чак до

края на земята“ (виж Деян. 1, 7-8).

Доверието в семето на Божият царство е в логиката на Пасхата и само то може да формира начина, по който об-

щуваме. Това доверие ни позволява днес да действваме - с многобройни форми на комуникация - с убеждението, че е възможно да забележим и да осветлим добрата новина, присъстваща в реалността на всяка история и в лицето на всеки човек.

Този, който се оставя с вяра да го води Свети Дух, става способен да разграничи във всяко явление какво се случва между Бог и хората, признавайки как самият Бог в драматичния сценарий на този свят е на път да изтъче платното на историята на спасението. Нишката, с която е изтъкана тази свещена история, е надеждата и нейният тъкач не е никой друг, а самият Свети Дух - Утешител. Надеждата е най-смирнената добродетел, защото тя остава скрита в гънките на живота, но тя е като мая, която кара цялото тесто да втаса. Ние я отглеждаме, като четем отново и отново Благата вест, Евангелието, което е било „преиздавано“ в многобройни издания в живота на светците, мъже и жени, които се превърнаха в икони на Божията любов. И днес това е Духът, който се в нас желанието за Царството чрез многобройните си живи „канални“ - чрез хората, които се оставят да ги води Благата вест сред драмата на историята и които като маяци в тъмата на този свят осветяват пътя и отварят нови пътища за доверие и надежда.

Ватикан

Franciscus

Превод Йорданка ГЪОКОВА

Да гоїде Царството Ти

Писмо на архиепископа на Кентърбъри до лидерите на християнските Църкви

„През тази Пасха, докато прогласяваме заедно надеждата и радостта във Възкресението, се моля също нашите Църкви и нашият народ да се обединят заедно в един „икуменизъм в действие“, за да занесат преобразяващата любов на Христос в света.“ Това пише в своето писмо архиепископът на Кентърбъри и примас на Англиканската църква Джъстин Уелби.

В писмото Уелби припомня, че тази година Пасхата се отбелязва на същата дата от всички християнски общности по света и „това ще се случи отново през 2025 г. Затова в един глас - както на запад, така и на изток, на всички езици заедно прогласяваме, че Христос възкръсна! Пасхата е празник на празниците, а денят на Пасхата е денят на всички дни. Исус - прибавя архиепископът - научи своите ученици да се молят с думите: „Да дойде Царството Ти, да бъде волята Ти както на небето, така и на земята“. Нека, докато се стремим да преобразим живота на най-неуждаещите се, да направим така, че да отразяваме рая на земята. Тази година още веднъж приканвам християните да се присъединят към мен в молит-

вата „да дойде Царството Ти“ в периода от Възнесението до Петдесетница“, отбелязва Джъстин Уелби.

Освен това англиканският примас подчертава, че „тази година, в която западният и източният календар съвпадат, имаме особената възможност да свидетелстваме нашето единство в Христос чрез молитвата за света и за разпространението на Евангелието“. Преподобният Уелби припомня също, че „отците на Църквата говорят за Господния ден като „осмия ден“ - един ден без край, началото на едно ново творение и на вечността. Свети Августин отбелязва, че в разказа за сътворението на света в книгата „Битие“ седмият ден не завършва и онова, което следва, бе вечността. „Осмият ден“ е денят, в който животът не е унищожен или отнет, а е направен вечен“.

Англиканският примас завършва, като подчертава, че „независимо че нашият календар е разделен, всички сме обединени в нашето известие. Прогласяването на възкресението на Христос от мъртвите е акт на единството на християните, а християнското свидетелство е нещо, което ние прогласяваме не само на Пасхата, а всяка неделя, през цялата година и през целия живот“.

За Тайнството на Тялото Христово и за тези, които се причестяват достойно или недостойно

Книгата „Диалог за Божието провидение“ на света Катерина Сиенска е практична и привличаща интереса творба на християнския мистицизъм. Света Катерина Сиенска (1347-1380), доминиканка терциарка, я пише „в състояние на екстаз, докато е в диалог с Бог Отец“. Книгата представя диалог между Вечния Отец (Бог Отец) и човешката душа (света Катерина). Скоро предстои излизането ѝ на български език. Представяме ви откъс от нея, в който Бог Отец обяснява на светицата връзката на Светото причастие с душата.

„Представи си много хора със свещи: един има свещ, тежка една унция, друг - две или шест унции, трети - една либра, а четвърти - още повече, и всички отиват към светлината, за да си запалят свещите. Вярно е, че във всяка запалена свещ, било голяма, било малка, се вижда цялата светлина - тоест същата топлина, цвят и светлина. И въпреки това ще видиш, че носещият свещ от една унция има по-малко светлина, отколкото този, който носи свещ от една либра.

Същото се случва и с приемащите Светото причастие. Човекът носи своята свещ - своя свят копнеж, с който приема и поема това тайнство. Но тази свещ сама не гори, а се запалва от получаването на това тайнство. Повтарям, не гори, защото вие сами по себе си сте нищо. Вярно е, че съм ви дал гориво, с което можете да храните в себе си тази светлина и да я придобивате. Това гориво е любовта, понеже аз ви създадох от любов, и затова не можете да живеете без любов.

Съществуването, дадено ви от любов, се благоустройва в светото кръщение, което получавате по силата на Кръвта на Словото. По друг начин не можете да имате дял в тази светлина, но ще бъдете като свещ без фитил, която не може нито да гори, нито да приеме светлината в себе си. Такива ще бъдете и вие, ако не сте получили в душите си фитила, който се подпалва от тази светлина, тоест пресветата вяра, заедно с благодатта, която получавате в светото кръщение чрез порива на душата ви, сътворена от Мене и насочена към обичта. Тя така се стреми към обичта, че не може да живее без любов; нещо повече - любовта е нейната храна.

Къде се запалва душата, в която има такова единение? В огъня на Моята божествена любов, в обич и боязън към Мене, в следване на учението на Моята истина. Вярно е, че се запалва повече или по-малко в зависимост от горивото, което ще донесе и ще вложи в този огън. И действително, макар че всички имате едно и също гориво, понеже сте сътворени

по Мой образ и подобие и като християни имате светлината на светото кръщение, все пак всеки може да израства в любовта и добродетелта - колкото Му е угодно - посредством Моята благодат. Това не означава, че вие променяте надестественния живот, даден ви от Мене; но можете да израствате и да се развивате в любовта към добродетелта, като в добродетелност и любов използвате свободната си воля, докато имате време. Когато премине времето, вие няма да можете да правите това. Така можете да израствате в любовта.

С тази любов елате да получите тайнството, благата и славна светлина, която дадох, за да бъде раздавана от Моите служители като ваша храна. От тази светлина получавате толкова, колкото са любовта и пламенният копнеж, които носите. Ще я получите изцяло, както ви обясних с примера за хората със свещи, с които получават светлината според теглото на свещта. Във всяка част се вижда целият неразделен Христос, понеже - както вече ти казах - тази светлина не може да се раздели поради някакъв недостатък у вас, който я получавате, или у този, който ви я раздава. Но имате във вас толкова от тази светлина, тоест от благодатта, която получавате в това тайнство, колкото е светият копнеж, с който се готвите да го получите. И който пристъпи към това благо тайнство в състояние на смъртен грях, не получава в него благодат, та дори да получава действително целия Богочовек, както ти казах.

Но знаеш ли какво става с душата, която Го приема недостойно? Тя е като свещ, която е паднала във вода и когато я доближат до огъня, тя само съска. А едва що я е докоснал, огънят изгасва и тя остава да дими.

По същия начин душата носи в себе си свещ, която е получила в светото кръщение. После я оставя да падне във

водата на прегрешението, която навлажнява фитила на светилото - получената в кръщението благодат. И без да се е изсушила в огъня на светото съкрушение, изповядвайки прегрешението си, отива на трапезата на олтара, за да получи светлината. Но понеже не е готова за това тайнство както подобава, истинската светлина не пребъдва в нея чрез благодатта, а се оттегля и душата остава в по-голям смут, угаснала и помрачена под тежестта на греха си. Единственото, което получава от това тайнство, е съскането на угризяващата я съвест не поради някакъв недостатък на светлината, която по никакъв начин не може да бъде накарена, но по вина на водата, която е била в душата и е попречила на порива на душата, тъй че тя не е могла да приеме светлината.

Така виж, че тази светлина, която е съединила в себе си топлината и баграта, по никакъв начин не може да бъде разделена от тях нито заради слабия копнеж на душата за тайнството, нито заради недостатъка в душата на получаващия или на раздаващия. Слънцето, както ти казах, може да огрява нещо мръсно, без да се омърси от него.

По същия начин благата светлина в тайнството не се омърсява от нищо, не се дели, нито отслабва блясъкът на светилото, нито то се отделя от своя кръговрат; то е поставено така, че целият свят е причетен с неговата светлина и топлина. Слънцето - Словото, Единородният Мой Син, не се отделя от Мене, Слънцето - вечният Отец, макар в мистичното тяло на святата църква да се раздава на всеки, който иска да Го получи. Но остава цял и вие Го имате цял - Бог и човек, както ти обясних с примера за светлината. Дори ако целият свят поиска да вземе от нея, всички ще я получат изцяло и при все това тя ще си остане цяла.“

Глава 110, стр. 186

Великден в катедралата в Пловдив

От стр. 1

осъзнаем, че за нас, повиканите за човешко съществуване, смъртта ще бъде само един преход и вечно ще бъдем живи в Христос Господ. Казано бе, че ние трябва да свидетелстваме с нашия живот, с радостта, която ни е дадена, на хората около нас. Вярата е Божи дар, но е и личен акт, който ние приемаме или отхвърляме. Вечният живот е това, което ни е дадено даром, изтъкна още проповедникът. Тази голяма благодат и милост е неизмерима и няма друга религия, която да ни говори за възкресението на цялата човешка личност - душа и тяло. Също така и че е възможно в

човешкия ни начин на мислене понякога да имаме съмнение, защото това превъзхожда човешкия разум, но винаги трябва да се връщаме към Христос. Епископът размишлява и върху думите на двамата разбойници, разпънати на Голгота до Исус. Единият, който мисли само за тленния живот и не може да излезе от природната даденост, и другият, който озарен от светлината, казва: „Сине Божи, спомни си за мене в Твоето царство“. Отговорът на Исус е ясен: „Още днес ти ще бъдеш с Мен в рая“. Този човек, подчерта монс. Георги, осъзнаваше своето падение, своето

На стр. 9

Връбница в енория Варна

И този празничен ден отец Яцек с усмивка, ведро лице и с приповдигнато настроение посрещна енорияшите, като с учтиво спокойствие на духа отправи от олтара покана към присъстващите в препълнената черква да преминават в двора за благославяне на върбовите клонки.

Тревната площ на малкото дворче между черквата и енорийския дом, с детския кът от люлка и няколко тръбни съоръжения, бе мястото за начало на днешния празник. А свещеникът от входната площадка чрез няколко думи и кратко четиво ни представи моменти от посрещането на Исус в Йерусалим. И всички, с върбови клонки в ръце, бяхме поръсени с благословенни капки.

Тържествената литургия за

пореден път доказа единението на християните католици и силната вяра в Църквата. Увлекателната проповед на отец Яцек, църковният хор, в който отекнаха школувани гласове - вероятно от участието на певци от Варненската опера, създадоха усещането за Божественото начало.

Малката като площ и капацитет черква, построена в далечната 1885 г. - времето на епископ Иполито Агосто (1883-1895) от общността на пасионистите, вероятно е единствената в България, изградена според готическата архитектура - с характерните конструктивни покривни сводови орebrявания. Впечатлението правят колоните пиластри със своеобразните вградени капители - смесица от Йонийски и Композитен стил, с

красивия корниз над тях, покриващ островърхите прозорци, характерни за християнското строителство.

Силно емоционален момент в средата на литургията бе, когато отец Яцек в присъствието на майката и кръстницата кръсти малката Ивана-Никол, която с красивата бяла рокличка бе истинско малко ангелче.

Участието на музиката и вълшебните акорди на новия орган в ръцете на старателния органист Веско заслужават похвала.

От погледа ми не убягна още немонтираната мощна камбана, изработена специално за Варна. Сред иконите на светците и портретите на заслужили духовници не видях нашия небесен покровител блажен Евгений Босилков

от конгрегацията на пасионистите, ръководил Никополската католическа епархия.

В края на литургията пред множеството инициаторът Андрей отправи покана да подкрепим с подписка инициативата за утвърждаване на ролята и значението на семейството, наречена „Мъж, жена и деца“, и недопускане на отдавна появилите се деформации в обществото.

През тази 2017 г. Православната и Католическата църква празнуват заедно Връбница и Великден. В морската столица Варна този ден по улиците хората бяха весели и радостни, с върбови клонки в ръце, а някои и с венче на главата.

Здравка и Никола
КАРАДЖОВИ

„Щом любов нямам, нищо не ме ползува“

(1 Кор. 13, 3)

Когато ни се налага да говорим за любовта в брака, обикновено всички ние сме малко срамежливи и притеснени. Често това се дължи на факта, че повечето от нас смятат, че то е тема, която засяга основно само двамата съпрузи и не би трябвало да се говори на висок глас за тази любов. Но реалността, в която днес живеем, все по-често ни насърчава да повдигнем завесата и да насърчим съпрузите да свидетелстват за своята радост от любовта, с цел да се даде така желаният кураж на много мъже и жени да пристъпят смело към тайнството брак. Разбира се, че любовта в брака е нещо много лично, но именно защото е нещо лично, тази любов доказва, че е достоверна и искрена. Благодарение на любовта в брака, която се преживява в семейството, всички ние можем да свидетелстваме, че сме важна част от поезията на тази любов. Това насърчение е необходимо „покана към християнските семейства да оценят даровете на брака и семейството и да съхранят силата на любовта си, подсилена от добродетели като щедрост, ангажираност, вярност и търпение“. [...] Тази покана също има за цел „да окуражи всекиго да бъде знак на милосърдието и на близостта там, където семейният живот е несъвършен или не протича в мир и радост“ (Amoris Laetitia, 5).

Именно защото благодарение на любовта в брака се ражда семейството, ние сме поканени днес да обърнем поспециално внимание на някои характеристики на истинската

Любовта в брака

Беседа върху апостолическото следсъборно насърчение *Amoris Laetitia* на папа Франциск

любов. За тази цел ще се допитаме до поета мисионер свети апостол Павел, който в своите послания непрекъснато окуражава слушателите си. Затова избрахме да размишляваме върху неговия химн на любовта, който се намира в Първото му послание до коринтяни, глава 13. Ето и самият текст: „Любовта е дълготърпелива, пълна с благодат, любовта не завижда, любовта се не превъзнася, не се гордее, не безчинствува, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправда се не радва, а се радва на истина; всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява“ (13, 4-7). Когато четем тези характеристики на любовта, не е възможно да не се спрем за момент и да не се замислим върху думите на апостола. Първото нещо, което ни идва наум, е да се запитаме - а ние къде сме? Наистина ли е това любовта? Колко от тези характеристики са част от моя живот? Животът, който сме получили като дар от Бог, ни учи, че любовта е в основата на всичко добро. Без нея няма да сме това, което сме като хора. Сам апостол Павел казва, че „щом любов нямам, нищо не ме ползува“ (1 Кор. 13, 3). Любовта е сигурен гарант, че сме Божии творения. Именно чрез нея всеки ден ние изразяваме себе си като творения на безграничната Божия любов. Любовта е та-

зи сила, която ни променя търпеливо и малко по малко ни развива като личности в живота.

Любовта е дълготърпелива. Ако попитаме съпрузите дали любовта им е дълготърпелива, мнозина от тях ще кажат, че наистина изпитват огромни затруднения с търпението си и въпреки това не се отказват от любимия си. Именно защото нашият Бог е „дълготърпелив“ (Изм. 34, 6; Числ. 14, 18), много християнски семейства се стараят да Му подражават в тази добродетел. „С този израз се описва качеството на личността, която не се оставя на поривите си и избягва агресивността. [...] Дълготърпението на Бог е акт на милосърдие към грешника и проява на истинска власт“ (Amoris Laetitia, 91). Именно проявата на милосърдие и търпение от любов от страна и на двамата съпрузи им помага да не допускат агресията да влиза в тяхното семейство. Никой не трябва да толерира както физическата, така и духовната агресия в семейството. В никакъв случай не бива да „допускаме да се отнасят с нас като с обекти“ (Amoris Laetitia, 92). Агресията и безличното отношение нахлуват в семействата винаги когато „жадуваме само нашата воля да се изпълни“ (Amoris Laetitia, 92). В истинската любов личното „аз“ се превръща в „ние“, където личното „аз“ за всяка от

страните не губи своята самоличност. В любовта търпението укрепва връзката, но само тогава, когато и двамата съпрузи неотлъчно следват Божия завет да се обичат така, както Бог пръв ги е обикнал.

Любовта е пълна с благодат. Според апостол Павел дълготърпението „не е изцяло една пасивна нагласа, а се съпровожда от дейност, от динамична и творческа реакция спрямо другите“ (Amoris Laetitia, 93). Според него „любовта върши добро на другите и ги въздига“ (Amoris Laetitia, 93). Да обичаш своя съпруг или съпруга въпреки всичките им слабости е дълбок израз на любов. Да обичаш на дело, а не на думи - ето това е любов, пълна с благодат. Папа Франциск ни казва, че свети Игнаций Лойола твърди, че „любовта трябва да се влага повече в действията, отколкото в думите“ (Amoris Laetitia, 94). Когато думите станат дела, ние виждаме в тях пълната им плодотворност. С взаимното си и безвъзмездно раздаване съпрузите конкретно изразяват цялата си любов един към друг. Именно в това искрено удоволствие да даваш и служиш се вижда, че любовта зло не мисли.

Любовта не завижда. В любовта няма място нито за ревност, нито за завист. Успехът на един от съпрузите не трябва да е причина за тъга у другия. „Любовта приема, че всеки има различни дарове и различни пътища в живота“ (Amoris Laetitia, 95). Ето защо истинският успех при съпрузите настъпва само тогава, когато и двамата осъзнаят, че заради общото благо те се допльват взаимно и че в никакъв случай не са заплаха един за друг. Всеки има право да бъде щастлив, но все пак нека да си припомним, че завистта

в никакъв случай не е израз на любов. Когато притежаваме дарове повече от другия, това не е причина да се превъзнасяме, защото любовта не се превъзнася. Дори да сме помни или по-смирени, или покотки не бива да се поставяме в центъра на вниманието. Любовта не е арогантна. Любовта не те кара натрапчиво да се „големеш“ пред другите. Човек, който изпитва желание да се покаже пред другите, е арогантен и слаб по природа. Такъв човек сам се вкарва в капан. В този смисъл апостол Павел казва, че по принцип „знанието възгордява“, а „любовта назидва“ (1 Кор. 8, 1). Празнословие и доказателство за нашата слабост спрямо другите, които ни слушат, затова е важно да бъдем смирени в приказките и смели в добрите си дела. В този смисъл папа Франциск пише, че „смирението тук се явява като нещо, което е част от любовта, защото за да можеш да разбереш, да извиниш или да служиш на другите със сърцето си, ти неименуемо трябва да се излекуваш от гордостта и да култивираш смирението“ (Amoris Laetitia, 98).

Ето защо любовта не се гордее. Любовта не командва, а служи. Който иска да господства в семейството, сам слага край на любовта. Който иска да се наложи над другия като господар, сам предизвиква бракът да бъде прекъснат. Бракът не е съюз между господар и подчинен, а благословен съюз между две равнопоставени личности. „Любовта мрази да кара другите да страдат“ (Amoris Laetitia, 99). Човек рано или късно трябва да се научи да общува по подходящ начин с хората. А семейството се явява като школа, където родителите и съпрузите са пример за децата как трябва да се живее и съжителства с другите. Любовта изисква зачитане на свободата и правото на другите да обичат.

(Следва)

Отец Йоан-Милен
НАЙДЕНОВ

Кръстен път

Между Житница и Дуванлий

От стр. 1

наването му епископът отправи насърчение към присъстващите вярващи по отношение на вярата и свидетелството на Христос в обществото. След това имаше и среща на всички участители, на която можеха да споделят впечатленията си от тази набожност.

Кръстният път е изграден на територията на две енории - Житница и Дуванлий. Започва от самото с. Житница и завършва на Дуванлийската мо-

гила. Създаден е преди четири години по инициатива и със средства на група млади хора от Житница и е осветен от Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев. След изграждането му става традиция да се провежда Кръстен път в петък преди празника Връбница, като постепенно участват все повече вярващи от Калояново, Житница и Дуванлий.

Негово Високопреосвещенство също изтъкна, че тази на-

божност освен духовния аспект има и сплотяващо действие между различните енории в епархията.

Намерението е този Кръстен път да продължава в годините, като все повече се затвърждава, и да прерасне в масова набожност за вярващите от трите енории, както и да се провежда през всички петъци на Великия пост, а не само този преди празника Вход Господен.
Жана СТОЕВА

Великден в катедралата в Пловдив

От стр. 8

злосторство, но осъзнаваше, че има само един момент на спасението - този да повярва и да постави цялата си вяра в Христос Господ.

Завършвайки своята проповед, епископът на Софийско-Пловдивската епархия каза, че в мига, в който Исус завърши своето страдание и изпълни това, което беше предписано за Него в Священото писание, Той изкупи човечеството - изкуплението е най-висшата точка. Също така призова да носим навсякъде Христовата радост от Неговото възкресение. Независимо от нашите способности да вършим добрини, едно от най-

главните неща, което християнинът трябва да има дълбоко в сърцето си, е радостта, която трябва да свидетелства на всички около него. Ще имаме страдания, но мисълта за вечния блажен живот, който Христос ни донесе, е достатъчен стимул да носим тази радост на всички. Нека Христос ни обединява в едно и постоянно да ни вдъхновява със своя Свети Дух, завърши размишлението на монс. Георги.

За тържествеността на празника допринесе и хорът при катедралния храм под ръководството на диригентката Бернадет Балабанова и органистката Катерина Шопова. Те изпълниха литургия от Constant Sieg, също така „Panis angelicus“, „Regina coeli“ и др.

След литургията децата от енорията изнесоха празнична програма.

Жана СТОЕВА

9 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1522)
май 2017 г.

Вдъхновени от Светия Дух за мисията

От стр. 3

та надежда и една несбъдната мечта. У тях тъгата е зела мястото на радостта от Евангелието. И какво прави Исус? Той не ги съди, а изминава с тях същия път; вместо да издигне стена към тях, Той отваря нова пролука. Бавно Исус преобразява тяхното обезсърчение, като запалва плам в техните сърца и отваря очите им, известявайки словото и споделяйки хляба. По същия начин християнинът не носи сам ангажмента на мисията; той усеща и в умората, и в недоразуменията, че „Исус върви до него, говори с него, диша с него, действа заедно с него. Той усеща, че жи-

вият Исус е с него в мисионерската работа“ (Апостолическо насърчение *Evangelii gaudium*, т. 266).

Исус кара семето да покълне. И накрая важно е да научим от Евангелието стила на благовестенето. Често се случва човек да отстъпи с най-добри намерения пред някаква приумица на властта, пред агитация или пред краен фанатизъм. Докато напротив, Евангелието ни приканва да отхвърлим преклонението пред успеха и властта, прекалената загриженост за структурите, както и едно неспокойствие, което по-скоро съответства на един изследователски дух, отколкото на един дух на служение. Семенцето на Царството, макар че е малко, незабележимо и понякога незначително, израства без много шум благодарение на непрестанното Божие дело: „И казваше: Царството Божие прилича, както кога човек

хвърли семе в земята, и спи, и става ноща и днене; а как пониква и расте семето, той не знае“ (Мк. 4, 26-27). В това се състои нашата главна увереност - Бог надминава нашите очаквания и ни изненадва чрез Своята щедрост, като прави така, че да покълнат плодовете на нашия труд отвъд очакванията, които имаме, изхождайки от човешката ефективност.

Чрез тази евангелска увереност ние се отваряме за мълчаливото въздействие на Духа, който е в основата на мисията. Никога не може да имам нито проповедническа пастирска работа, нито християнска мисия без постоянна съзерцателна молитва. В този смисъл християнският живот трябва да се подхранва със слушане на Словото Божие и най-вече с грижата за личната връзка с Господ в обожаването на Евхаристията - едно привилегировано „място“ за среща с Бог. Желая живо да насърча

именно това близко приятелство с Господ преди всичко за да измоля от небето нови звания за свещенство и посветен живот. Божият народ има нужда да бъде воден от пастори, които посвещават своя живот в служба на Евангелието. Ето защо аз моля енорийските общности, асоциациите и многобройните групи, присъстващи в Църквата, за една молитва - молитва срещу изкушението за обезсърчаване. Нека продължават да молят Господ да прати работници за жътвата и да ни даде свещеници, влюбени в Евангелието, способни да бъдат близо до своите братя, като така станат жив знак на милосърдната Божия любов.

Скъпи братя и сестри, и днес ние можем отново да намерим пламъка на благовестието и да предложим най-вече на младите хора да следват Христос. Изправени пред разпространеното усещане за една изморена вяра или за вяра,

сведена само до „задължения за изпълнение“, нашите младежи имат желание да открият привлекателността, актуална и днес, на образа на Исус, да се оставят да бъдат запитани и провокирани от Неговите думи и действия, и накрая благодарение на Него да мечтаят за един напълно човешки живот, радостен да се посвети на любовта.

Пресвета Дева Мария, майката на нашия Спасител, имаше смелостта да прегърне тази мечта на Бог, поставяйки своята младост и своя ентузиазъм в Неговите ръце. Нека нейното застъпничество да ни сдобие с подобно на нейното отваряне на сърцето, готовността да кажем нашето „Ето ме“ пред призива на Господ и радостта да тръгнем на път (Лк 1, 39) като нея, за да го известяваме на целия свят.

Franciscus

Превод Йорданка ГЪОКОВА

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1522)
май 2017 г.

Кръстен път

От стр. 1

участници в нашата история, която само чрез срещата с Божията любов може да ни отведе до вечния живот.

Всички участници - апостоли и ученици, Прескъбната Дева, особено свещениците от Синедриона - Никодим, Ана, Каяфа, Зера, както и Пилат, Иуда, Ирод Антипа, Йосиф от Ариматея, Мария-Магдалина, Вероника, Симон Кириинец, всички те станаха наши събеседници и ни отведоха до пълното познание на любовта на Бог към Исус и към нас, изясниха ни конкретни факти за Бог, станал Човек за нас, за Разпнатия и Възкръсналия, Истински човек и Истински Бог, единствен Спасител на света.

Идеята за възстановката бе предложена от отец Салваторе Фрашина, енорийски администратор на енория „Непорочно зачатие на Дева Мария“ в с. Ореш. Заедно със свои приятели отецът представи на младежите и катехистите идеята, материала, сценария. Придържайки се към точни факти от Светото писание, участниците приеха да направим такъв Кръстен път. Организацията и работата започнаха отрано. Няколко месеца бяха нужни за набиране на желаещи за „актьори“, за представяне на отделните персонажи, намиране на подходящи костюми, много срещи и всичко, което бе необходимо за възстановката.

Подготовката набираше сили, желанието не само на отец Салваторе, а и на всички около него достигна до нетърпение да се пресъздаде онова време, но с днешните младежи, мъже и жени, с техния житейски опит.

В образа на Исус бе отец Салваторе. Той представи личността на Исус като крътък, смирен, търпелив, благославящ проповедник. С най-точни подробности, с актьорско майсторство отецът

В село Ореш - от „Осанна!“ до „Разни го!“

успя да докосне всяко сърце от народа, събрал се на площада в селото. Сълзите, които се стичаха по лицата на хората, дошли на площада, за да станат съпричастни със страданията на Исус, се отронваха лесно. Дали от това, че откривайки себе си в отделните персонажи, се срамуваха и търсеха разкаяние в мислите си, дали от вина, че са пропуснали възможност да поискат от някого прошка, дали от състрадание за жестокостта, с която всеки ден ние налагаме нов трън в короната на сплетения венец около главата на Христос...

Отделните сцени докосваха сърцата на деца, младежи, възрастни. По лицата на всички се наблюдаваше искрено участие в случващото се. Реакциите на хората, тяхното безмълвие, тишината, моментите на затаен дъх, агонията при самото разпятие - тези моменти бяха кратки, но истински и прочувствени.

От „Осанна!“ до „Разни го!“

Кръстният път, пътят към Голгота, орешанци избраха да извървят заедно с Исус. Заедно с Него те присъстваха на Тайната вечеря, заедно с Него бяха на молитва в Гетсиманската градина, предадоха Го с Юда, отведоха Го при Пилат, придружиха го, завързан като злодей до Ирод, та да Го съди той. Събралият се народ на Ореш присъства и на Неговото бичуване в преторията на Пилат; размени Го срещу един бунтар Варава. Коронясан за цар с корона от тръни, презрян и натоварен с Кръста, с греховете на цялото човечество, народът срещна страдащото лице на Исус. Христос вървеше, потрепер-

ващ под тежестта на кръста, но не тази тежест Го смазваше, а нашата горделивост, нашето безразличие, нашата похот, нашето желание за власт и още много други наши грехове.

Достигнахме мястото, наречено Лобно, Голгота, отредено за разбойници, за хора, нарушили закона. Най-силният, върховен момент, когато Исус е прикован на кръста... Разтворените Му ръце са приковани, за да не могат да прегръщат повече, да благославят, да разчупват хляба, но са отворени по-широко, за да прегърнат цялото човечество. Приковани са краката, за да не могат да обикалят по различни места и да се чуват проповедите за Небесното царство. Обезобразено е лицето с най-благата усмивка... Но тук, на Голгота, след страданията на Спасителя започва новият живот, ражда се новата Църква, всеки от нас, отивайки до кръста, става ученик на Исус. Той бе жертва за нашите грехове и поруган за нашите прегрешения, но чрез Неговите рани ние оздравяхме и можем да се възродим.

Когато Исус бе снет от кръста и положен в ръцете на Своята майка, нашата Майка, в това безжизнено Тяло ние се припознаваме като Негови членове, ранени и страдащи, но запазени в галювната прегръдка на Майката, в нейните силни и нежни ръце.

Исус ни обеща, че дори в най-големите трудности ще бъде с нас - до свършека на света! Исус даде спасението на света със Своята кръв. Дори в една такава възстановка Свети Дух ни обнови със Своето присъствие.

Издавам благодарност на всички участници в Кръстния път за труда, за времето и отговорността, която приеха. Благодарност на всички приятели от близките енории за подкрепата, не само духовна. Огромна благодарност на отец Салваторе Фрашина за куража да се заеме с такова дело, за неговия неспиращ ентузиазъм да се среща и опознава повече орешанци, благодарности и на отец Енцо за озвучаването. На всички от Ореш - благодаря!

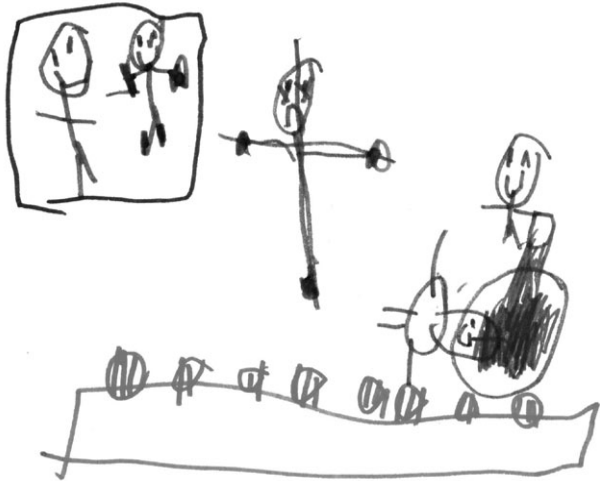
Анелия ДАНЕЗИЕВА,
катехист

Скъпи папа Франциск,
Чувствате ли се като баща на всички?

С уважение: Ваша Клара, на 11 години, от Ирландия

Скъпа Клара,
Всеки свещеник обича да се чувства като отец. Духовното бащинство е наистина важно. Чувствам го много дълбоко. Не мога да се възприемам като нищо друго освен като баща. И много ми харесва твоята рисунка с това голямо сърце, в което има баща с две дъщерички. Ти ли си тази с меченцето? Да, Клара, харесва ми да бъда татко.

Франциск

Скъпи папа Франциск,
Как може Бог да ни чува?
Бог да Ви благослови!

С обич: Райън, на 7 години, от САЩ

Знаеш ли, Райън, че Бог ни слуша?

Да, Той ни слуша, но не с уши. Бог може да ни чува дори и когато от устата ни не излизат думи. Бог слуша сърцето. Исус също е казал следното: „Когато се молим, няма нужда да приказваме много неща“. Няма нужда да водим дълги разговори с Бог. Не е необходимо. Трябва наистина да отворим сърцето си пред Него. Да отворим сърцето си колкото можем. Тогава Бог може да чува какво имаме в сърцето си. А пък Исус, тъй като е Бог, е съвсем близо до всеки човек. Той ни слуша. Той е Бог и затова може да го прави.

Франциск

Скъпи папа Франциск,
Светът ще бъде ли пак такъв, какъвто беше преди?

С уважение: Ваш Мохамед, на 10 години, от Сирия

Скъпи Мохамед,
Ние вярваме, че Исус е дошъл да ни спаси и че е победил дявола. Освен това Той е дал дума, че ще се върне отново. Ние го чакаме. А Библията казва, че когато Той се върне, всичко ще бъде обновено - и ново небе, и нова земя. Не, когато настъпи този миг, светът повече няма да бъде какъвто е бил преди. Ще бъде много по-добър, отколкото по-рано. В днешния свят има толкова много болка. И за съжаление ти го виждаш със собствените си очи. Има такива, които произвеждат оръжия, за да може хората да се бият помежду си и да има войни. Съществуват хора, които имат много омраза в сърцето си. Има хора, които се вълнуват само от парите и биха сторили всичко за тях. Дори понякога продават други хора срещу пари. Това е ужасно. Това е голяма болка.

Обаче всички тези болки един ден ще свършат. Те не са вечни. През болките трябва да преминаваме с надежда. Ние не сме пленници

на болката. Също както ти показваш с твоята рисунка - със слънцето, с цветята, с дърветата и с твоята усмивка, докато летиш в игра с топката. Ако си прощаваме едни на други, ще отидем заедно в нашия бъдещ дом, който ще е много красив, защото ще бъде различен - напълно преобразуван заради присъствието на Бог.

Франциск

Из книгата „Скъпи папа Франциск“. Папата отговаря на писма от деца по света“, изд. Нова българска медийна група холдинг, София, 2016 г.

Най-добрият кмет в света е убеден католик

Световната организация „City-Mayors Foundation“ със седалище Лондон избра на 16 февруари 2017 г. и удостои със званието „Най-добър кмет в света“ кмета на белгийския град Мехелен Барт Сомерс. 53-годишният Сомерс е член на Фламандската демократическа партия, член на фламандския парламент, убеден католик - потомък на знатна католическа фамилия. Той е кмет на 90-хилядния град от 2000 г. Неговите принципи са - първо превантивни мерки, строго спазване на законите, наказание и осъждане и за най-малкото нарушение и провинение, което може да се окаже почва за пагубни последици.

Той наследява най-замърсения град в провинцията, града с най-висока криминална престъпност, с най-голяма корупция, с най-високо социално напрежение. Създава въоръжена до зъби полиция, инсталира повсеместно видеокамери, премахва гетата, призовава всички граждани, учреждения, банки, училища за помощ и подкрепа.

Една трета от 90-те хиляди жители на Мехелен - 30 хиляди, са бежанци, от тях шест хиляди са мюсюлмани. Който не желае или не може да се приобщи, се изселва незабавно от града. Днес Мехелен е образцов град. Хиляди хора от цял свят го посещават, за да се насладят и поучат от него.

Петър КОЧУМОВ,
по „Tag des Herrn“

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1522)
май 2017 г.

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос Раздел първи Призванието на човека: Живот в Духа Глава трета Божие спасение: Законът и благодатта Член 2 Благодат и оправдание II. Благодат

2004 Необходимо е да отбележим между особените благодати състоянието на благодат, което придружава упражняването на отговорностите в християнския живот и в службите на Църквата:

„И понеже, по дадената нам благодат, имаме разни дарби, то имаш ли пророчество, пророчествувай според вярата; имаш ли служба - пребъдвай в службата; учител ли си - в учението; наставник ли си - наставлявай; дарител ли си - дарувай простосърдечно; предстоятел ли си - предстоявай с усърдие, благодотворител ли си - благодотвори на драго сърце“ (Рим. 12, 6-8).

2005 Бидейки от свръхестествен порядък, благодатта се изплъзва от опита ни и може да се познае само от вярата. Ние не можем впрочем да се основаваме на чувствата или на делата си, за да заключим, че сме оправдани и спасени (Вж. CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 6a, Decretum de iustificatione, c. 9: DS 1533-1534). Обаче в съответствие със словото Божие: „По делата им ще ги познаете“ (Мат. 7, 20), като гледаме Божите благодетания в живота ни и в живота на светиите, това ни дава гаранция, че благодатта действа в нас и ни води към все по-голяма вяра и поведение на доверчива бедност.

Една от най-хубавите прояви на това поведение намираме в отговора на света Жана д'Арк на един въпрос, клопка, на нейните църковни съдии: „Запитана знае ли дали е в Божията благодат, тя отговаря: „Ако не съм, Бог ще ме постави в нея; ако съм, Бог ще ме запази в нея“ (SANCTA IOANNA DE ARCO, Dictum: Proces de condamnation, ed. P. TISSET (Paris 1960) p. 62).

III. Заслугата

Ти си прославен в общението на светците: когато Ти увенчаваш заслугите им, Ти увенчаваш собствените си дарове (Praefatio de sanctis, I: Missale Romanum, editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1970) p. 428; вж. „Doctor gratiae“, SANCTUS AUGUSTINUS, Enarratio in Psalmum 102. 7: CCL 40, 1457 (PL 37, 1321).

2006 Терминът „заслуга“ означава общо възнаграждение, дължимо от обществото на един от членовете му за дейността му, определена като добра или лоша, достойна за награда или наказание. Заслугата произхожда от добродетелта на справедливостта, съобразена с принципа за равенство, който я ръководи.

2007 В чисто юридически смисъл няма заслуга от страна на човека по отношение на Бога. Между Него и нас неравенството е неизмеримо, защото ние получихме всичко от Него, нашия Създател.

2008 Заслугата на човека пред Бог в християнския живот произхожда от това, че Бог свободно реши да приобщи човека в делото на Своята благодат. Бащинското действие на Бог е първо със своята подбуда, а свободната човешка дейност е втора в своето сътрудничество с него, така че заслугите на добрите дела трябва да се отдадат първо на Божията благодат и след това на вярващия. Човешката заслуга произлиза впрочем от самия Бог, защото добрите му дела започват в Христос от вдъхновенията и помощта на Светия Дух.

2009 Осиновяването, което ни прави участници чрез благодатта в Божествената природа, може да ни дари, според безвъзмездната правда на Бог, една истинска заслуга. Именно там чрез благодатта се появява едно право - пълното право на любовта, което ни прави „сънаследници“ на Христос и достойни да приемем „обещаното наследство за вечен живот“ (Вж. CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 6a, Decretum de iustificatione, c. 16: DS 1546). Заслугите на добрите ни дела са дарове на Божествената доброта (Вж. CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 6a, Decretum de iustificatione, c. 16: DS 1548). „Благодатта предшестваше; сега отдаваме дължимото... Заслугите ни са дарове от Бога“ (SANCTUS AUGUSTINUS, Sermo 298, 4-5: SPM 1, 98-99 (PL 38, 1367)).

2010 Тъй като в областта на благодатта инициативата принадлежи на Бог, никой не може да заслужи първата благодат, стояща в началото на обръщането, прошката и оправданието. Под въздействието на Светия Дух и любовта ние можем след това да заслужим за самите нас и за ближния необходимите благодати, полезни за спасението ни, за увеличаване на благодатта и любовта, както и за придобиване на вечния живот. Само земните блага като здраве и приятелство могат да бъдат заслужени съгласно премъдростта на Бог. Тези благодати и блага са обект на християнската молитва. Тя се грижи за задоволяване нуждата ни от благодатта, за да извършим деяния, достойни за награда.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Писмо на папа Франциск за IX световна среща на семействата в Дъблин, 21-26 август 2018 г., на тема „Евангелието на семейството: радост за света“

До моя преполюбен брат кардинал Кевин Фарел, префект на Конгрегацията за миряните, семейството и живота

В края на VIII световна среща на семействата, която се проведе във Филаделфия през септември 2015 г., съобщих, че следващата среща с католическите семейства от целия свят ще се проведе в Дъблин. В желанието си сега да започне подготовката ни, имам удоволствието да потвърдя, че тя ще се състои от 21 до 26 август 2018 г. на тема „Евангелието на семейството: радост за света“. А що се отнася до тази тема и нейното развитие, бих желал да предложа някои по-точни напътствия. Всъщност моето желание е семействата да имат възможността да задълбочат своето разбиране и своето споделяне спрямо съдържанието на следсъборното апостолическо насърчение *Amoris laetitia*.

Можем да се запитаме - Евангелието продължава ли още да бъде радост за света? И друго - семейството продължава ли да бъде „благата вест“ в днешния свят?

Сигурен съм, че е така! Да! И това „да“ е твърдо основано на Божия план. Божията любов и Неговото „да“ е в сърцето на цялото творение, което сърце е човекът. Това „да“ на Бог е за съюз между мъж и жена, отворен към живота и към всичките му фази на съществуване; това „да“ е и ангажиментът на Бог към човечеството, толкова често поразявано, използвано и управлявано в отсъствие на любов. Семейството следователно е „да“ на Божията любов. Само тръгвайки от любовта в семейството, може да се изрази, разпространява и пресъздаде Божията любов в света. Без любовта не можем да живеем като деца на Бог, като съпрузи, родители, братя и сестри.

Искам да подчертая колко важно е, че семействата се запитват често дали те живеят, тръгвайки от любовта, за лю-

бовта и в любовта. Това конкретно означава да се отдадеш, да си прощавате взаимно, да не си нетърпелив, да предвариш другия, да се уважавате взаимно. Колко би бил по-добър семейният живот, ако всеки ден се живеят три прости думи: „моля“, „благодаря“, „извинявай“. Всеки ден изпитваме крехкост и слабост и ето защо всички ние - семейства и пастири, имаме нужда от обновено смирение, което формира желанието ни да се образуваме, да се възпитаваме в това да се оставим да бъдем възпитани, да помогнем и да бъдем подпомогнати, да придружаваме, да различаваме и да приобщим всички хора с добра воля. Мечтая за една Църква, излизаща извън себе си, а не самовлюбена, Църква, която не стои далеч от раните на човека, за една милосърдна Църква, която възвестява сърцето на откровението - Бог Любов, което е милосърдието. То е същото това милосърдие, което ни обновява в любовта. И ние знаем колко християнски семейства са места за милосърдие и свидетели на милосърдието. След Извънредната юбилейна година на милосърдието те ще бъдат още повече, а срещата в Дъблин ще им предложи конкретни знаци.

Ето защо аз каня цялата Църква да си спомня за тези насоки в пастирската подготовка за световната среща.

На вас, скъпи братко, заедно с вашите сътрудници се пада задачата да приведете до знание особено учение на *Amoris laetitia*, чрез което Църквата желае семействата да бъдат винаги в движение, в това вътрешно поклонничество, което е проява на истинския живот.

Моята мисъл се насочва по особен начин към епархията в Дъблин и към целия скъп на всички ирландски народ, проявяващ щедрото гостоприемство и ангажимент, които включва домакинството на събитие от такъв мащаб. Нека Господ да ви възнагради още отсега, изливайки обилни небесни благодати.

Светото семейство от Назарет да ръководи, придружава и благославя вашето служение и всички семейства, които участват в подготовката на голямата световна среща в Дъблин.

Ватикан, 25 март 2017 г.

100 години от явяванията на Дева Мария във Фатима

Истинският мир в светлината на Фатима

Толкова много исканият и желан мир от повечето хора като едно изконно право, подновявано много пъти от католическите власти, изглежда на пръв поглед нещо, което може лесно да се съгради с добра воля, предприемайки инициативи от различно естество, готови да пожертват основни истини на нашата вяра, за да се построят мостове на диалог. Следователно трябва да се търси по всякакъв начин и да се открие това, което ни единява, премахвайки онова, което ни отдалечава, като че ли мирът е само една последица от компромиси и от благопожеланията на много хора. Всъщност нещата стоят по доста по-различен начин, давайки си сметка, че колкото повече се говори за мир, толкова повече го виждаме да се отдалява от хоризонта - както личния, така и обществения, потапяйки се всеки ден все повече и повече в океан от страдания, войни, терор и насилие от всякакво естество. Никога

както през тези последни години християните не са претърпявали такива тежки мъчения, едни от най-жестоките в историята си. Какво се случва всъщност? Отговорът идва от Девата от Фатима, която явявайки се през 1917 г. по време на бушуващата Първа световна война, казва на овчарчетата: „Войната скоро ще свърши, но ако хората не престанат да обиждат Бог, по време на понтификата на папа Пий XI ще започне една друга, по-лоша война. Когато видите нощ, озарена от непознатата светлина, знайте, че е големият знак, който Господ ви праща, за да накаже света поради неговите престъпления чрез войната, чрез глада и чрез преследването на Църквата и Светия отец“.

Първата световна война ще свърши, както предвещава Девата, но хората няма да разберат състоянието си въпреки неописуемите страдания, породени от нея. Точно така пристига неочаквано пророческото наказание - вторият световен конфликт, който причинява над 70 милиона жертви. На последното явява-

не на 13 октомври 1917 г. Девата, която винаги се явява с броеница в ръка, най-накрая открива: „Аз съм Девата на Светата броеница“. Сестра Лусия от Фатима през 1957 г. казва на отец Фуентес (постулатор за каузите на Франсиску и Хасинта Марто - б.р.): „Светата Дева искаше да даде в този край на времената, в които живеем, едно ново значение на измолването на броеницата. Тя толкова наблягаше на нейното действие, че не съществува пречка, колкото и да е голяма, от материално или най-вече от духовно естество в личния живот на всеки от нас, в живота на нашите семейства, в духовните общности или дори в живота

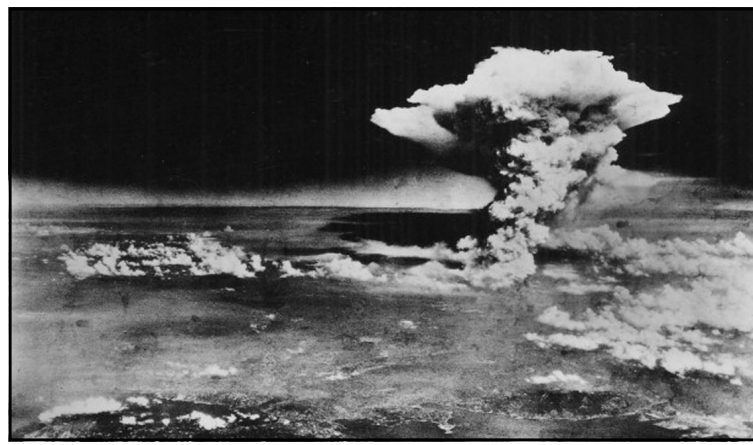
не до мира, до този мир, който се ражда от обръщането на душите и поставянето на край на тежките обиди към Бог. Не само на личните, но най-вече на социалните, в които народите и общностите чрез закони обиждат Бог, които Го пренебрегват открито, предизвиквайки обръкване и погубване на душите.

Светата Дева пожела да покаже ясно чрез своите явявания единствения верен път, за да се стигне до мира, този истински път, който се ражда от преоткритото снизхождение на Божията любов.

При тези условия и само при тези условия ще се достигне до времето, предречено от великия апостол на Дева Мария свети Луи-Мари Гриньон дьо Монфорт. То ще дойде чрез истинското преклонение пред Пресветата Дева, пътеводител за връщането на душите и на народите към католическата вяра, чрез неуморната мисионерска дейност на истински почитащите Дева Мария, работещи пророчески и неуморно, за да ускорят тези времена: „Когато дойде този потоп от огън на чиста любов, който вие трябва да запалите по цялата земя по най-пламенен и нежен начин, то всички народи, мюсюлмани, езичници и дори юдеи ще се разпалят и ще се обърнат“.

За да се ускори победата на Пресветото Сърце Мариино и за да се възстанови християнската цивилизация, в която ще царува истински мир, трябва да изпълним тези две основни неотменни условия: посветяването на Пренепорочното Сърце Мариино и всекидневното измолване на Светата броеница.

Пиер Луиджи БИАНКИ, Regina del amore, бр. 281

12 ИСТИНА VERITAS Брой 5 (1522) май 2017 г.

Русия забрани дейността на „Свидетели на Йехова“

От 21 април влезе в сила забраната на Върховния съд на Москва за дейността на религиозната организация „Свидетели на Йехова“ на руска територия. Тя бе оприличена като „екстремистка“. Съдът нареди и конфискация в полза на държавата на всички имуществена на генералното седалище на религиозната организация в Санкт Петербург и на останалите 395 секции по места.

Представителката на министерството на правосъдие-

то Светлана Барисова заяви, че „свидетелите на Йехова са заплаха за правата на гражданите, обществения ред и сигурност“, че „са били потвърдени случаи на разпространение на забранени печатни материали“ и представи като заплаха за сигурността забраната за кръвопреливане.

В Русия свидетелите на Йехова са 175 хиляди. Мнозина твърдят, че са преследвани заради своя отказ от насилието и от военната служба.

